Akbaba

ÜNİVERSİTE

Poletikacı — Anlaşıldı, bu memlekette bana camilerle kahvelerden başka yer yok!

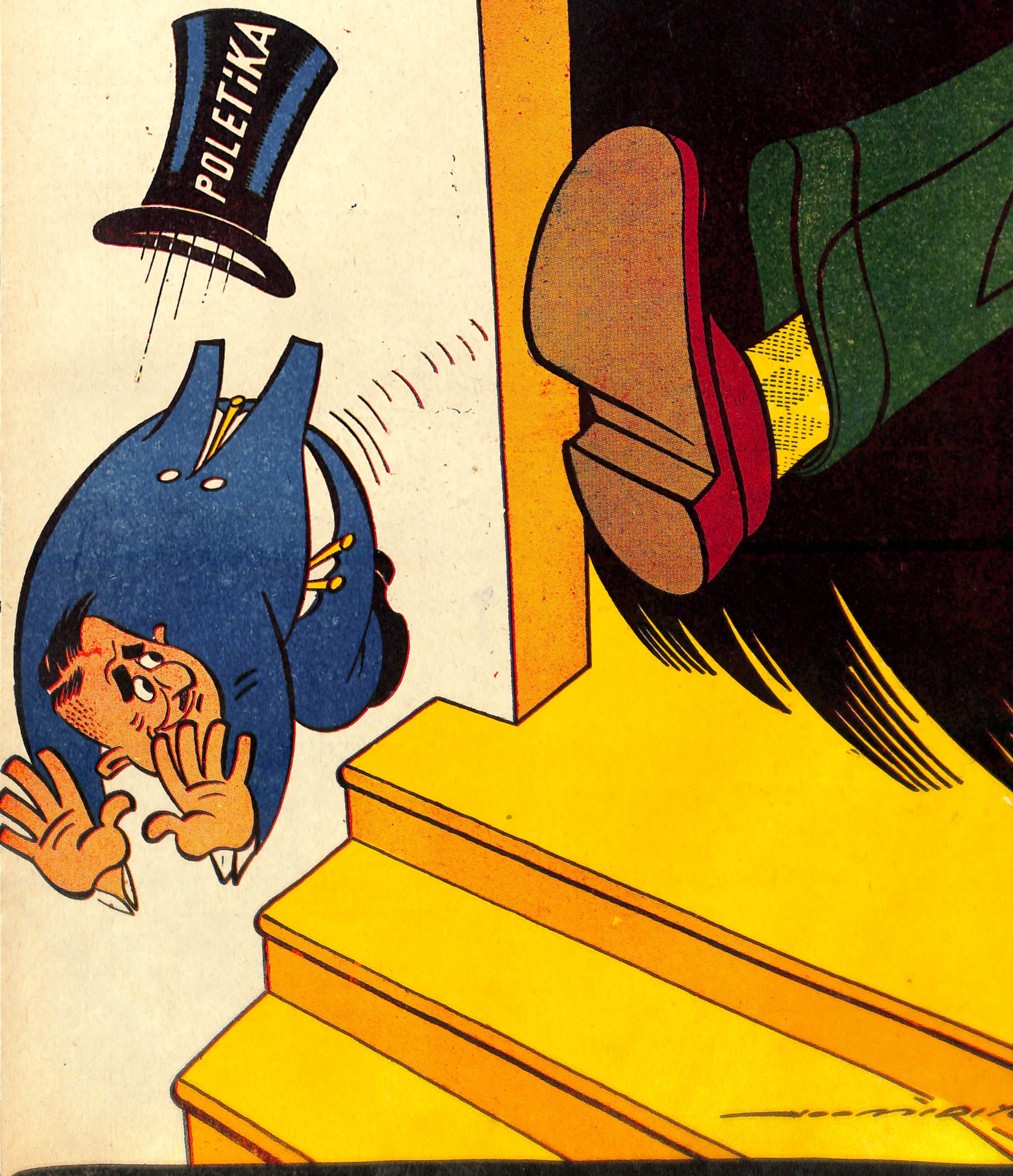

bir buçuk milyon liralık 1954
İKRAMİYE PLÂNINA İLÂVE

1 ÇEKİLİŞTE
6000
ALTIN

1 KİŞİYE
3000
ALTIN

Hesabınızda daimi olarak en az 150 lira bulundurunuz

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D.65

NAKLİYAT
SİGORTALARI
EMİRLERİNİZİ
BEKLERLERKEN,

"Acaba mallarım salimen, yerlerine varacaklarmı,, diye üzülüp, kendinizi CANLI BİR İSTİFHAM haline sokmayın

Kınakına şarabı iştiha ve kuvvet kaynağıdır

Yazı işlerini fiilen idare eden: Ahmet KOÇER
Teknik sekreteri: Selâmi Münir YURDATAP
Adres: Akbaba, Klodfarer caddesi, No: 8 - 10
Telefon 21811 Belediye — İSTANBUL
Basıldığı yer: ERCAN Matbaası

SAYI: 127 — CİLT: 5 — 19 AĞUSTOS 1954 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

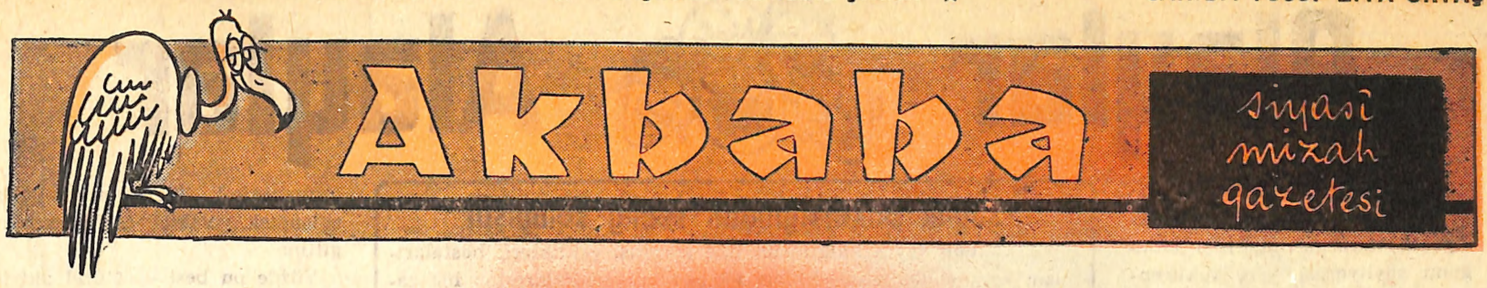

CAKA

Politikada tek parti devri kapandı. Ama, caka devri, hâlâ kapıları ardına kadar açık duruyor.

Benim çocukluğumun son cakalı politikacısı Fehim Paşa idi. O meyhaneye girince sarhoş bile ayılırmış!

Meşrutiyet, cakalı bir «rest» le Osmanlı İmparatorluğunu kaybetti. Birinci Dünya Harbinin her cephesinde, bir cakaya bir nesil verdik: Sarıkamış bozgunu Enver paşanın galiba son cakasıdır. Süveyş macerası da Cemal Paşanın!

Size bir şey söyliyeyim mi? Rıza Tevfik, Yüzellilik listeye, hainliğinden değil, cakasından girdi.

Cumhuriyetin ilk yılları yeni bir caka devridir. Beyoğlu lokantalarında, gün oldu, tek adam yemek yedi: Bütün müşterilerin lokmaları boğazlarına dizilmek bahasına! Gece oldu, çalgılı bir gazinoda tek masa güldü, tek masa eğlendi: Bütün masaların korku ile musalla taşına dönmesine karşılık!

Hani heybesinden çıkardığı kuru ekmeği dere suyuna banıp yedikten sonra:

— Yarabbi şükür!

Diyen Bektaşi fukarası yok mu? Ona dönmüştük. Hepsine, yarabbi şükür, hepsine eyvallah... Ama, tek parti devrinin kapanması, artık «yarabbi şükür devrinin» «eyvallah devrinin kapanması demek değil midir? Dünün ödümüzü patlatan cakası, şimdi Muammer Karaca Tiyatrosunda komik rolüne çıkıyor ve seyircilere kahkaha patlattırıyor.

Dikkat ediniz: 1946 Meclisinde bile güzel olan Tahtakılıç'ın cakası sekiz sene içinde ahşap oldu.

Politikada caka, en çabuk geçen modadır. D. P. nin bir kaç yıl evvelki «Sine-i millete katılması», «Meclisten çekilmesi» hattâ «Seçimlere girmemesi», değil C. H. P. nin ağzında, Köylü Partisinin dilinde bile şimdi gülünç oluyor.

Hani Yengeç'e sormuşlar:

— Niçin yan yan gidiyorsun?

— Serde kabadayılık var, demiş!

Yarının muhalefeti, haşere muhalefeti olmak istemiyorsa, evvelâ yengeç cakasından kurtulmalıdır.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Damla..

Bashın!

Nasrettin Hoca kahvede öğünüyormuş:

— Güzel bir bağ aldım...

— Allah hayırlı etsin... Büyük mü?

— Boyu, on yedi bin arşın...

— Eni?..

— Eni.....

O aralık içeri kül yutmaz bir tanıdık girdiğini görünce Hoca kekelemiş:

— Eni... Eni de yarım arşın!..

Dinleyenler itiraz etmişler:

— Aman Hoca, eni boyuna uymadı...

Hoca hazin hazin başını sallıyarak:

— Uyduracaktım ama, içeriye bu girdi!

★

Ah şu Adnan Menderes, sağ olsun, o da hep böyledir: tam iş kıvamına gelirken içeri giriverir... Florya arsalarında olduğu gibi!

ŞIP

DÖVİZ TAHDİDİNDEN SONRA:

— Oh olsun hınzır karıya... Bizim gibi yerli kumaştan İstanbul terzilerine diktirsin de kurum satsın bakayım!..

(Necmi Rıza)

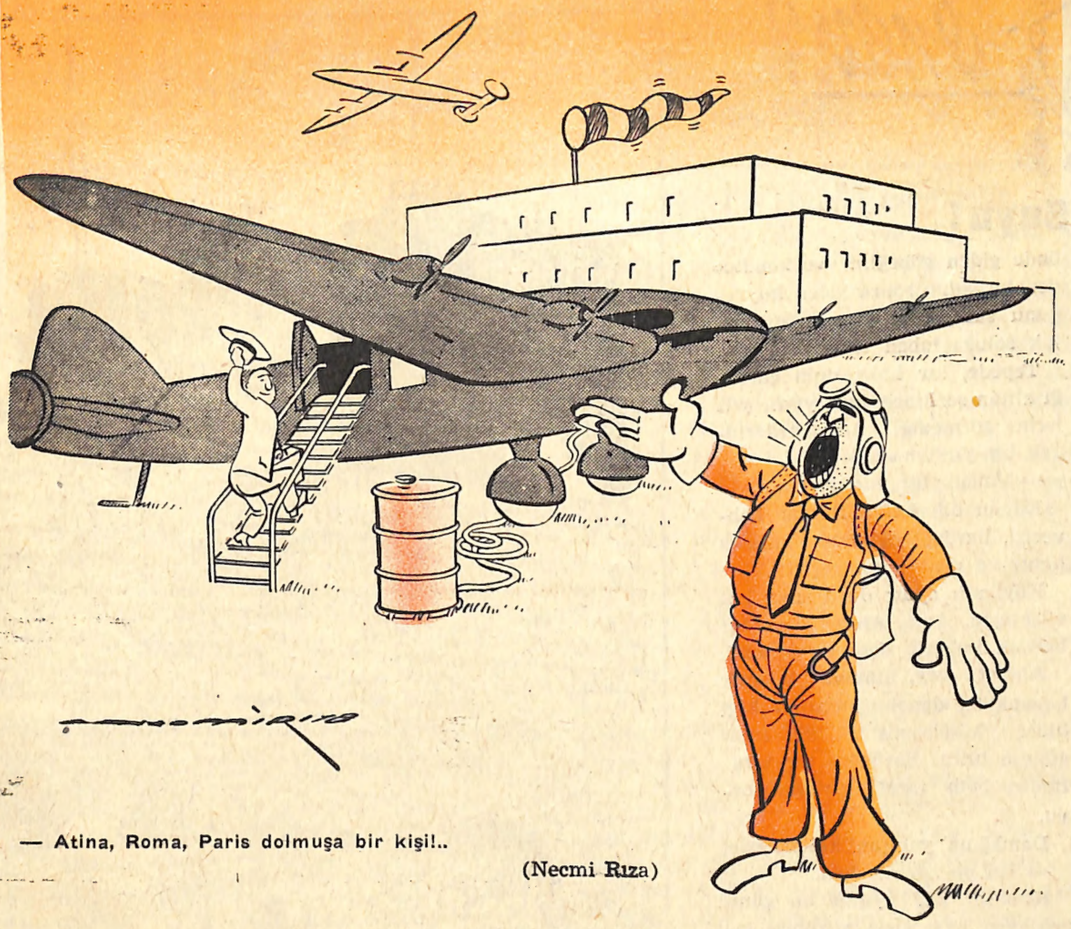

— Atina, Roma, Paris dolmuşa bir kişi!..

(Necmi Rıza)

KOLAYLIK

Karısı, sabah evden çıkarken, zapırtıyı veriyordu:

— Akşam sarhoş gelirsen, bur nundan fitil fitil getiririm bak...

Kıdemli sarhoş memnuniyetle bir kahkaha attı:

— Öyleyse sana bir kolaylık yapayım karıcığım, eve fitil gi-bi geleyim!

İNANMAM!

Türkân, hizmetçisine dert yan dı. Daha doğrusu o hiddetle, kar şısına hizmetçisi çıktığı için ken dini boşalttı:

— Düşün bir kere Mari, ko-camı daktilosu ile yakaladım...

Mari, birdenbire şaşırdı:

— Vallâhi inanmam hanım-efendi, dedi, beni kıskandırmak için söylüyorsunuz!

CEHENNEM

Zahir Güvemli, Paris seyahatin den yeni dönmüştü. Yusuf Ziya sordu:

— Nasıl, Zahirciğim, Paris na-sıl?

— Cehennem gibi sıcak Ziya bey!

Yusuf Ziya hayretle kaşlarını kaldırdı:

— Ne diyorsun yahu! Yoksa oraya da mı gittin?!

Boynuz Ararken!..

Kaptırdık kendimizi hayat denen bu sele,
Ömrüm geçti bunca yıl, olmıyacak hevesle.
Âbu hayat beklerken, bulamadım su bile,
Maden suyu istemez, terkoslar aksın hele.

Avucumla içerim, içmem çanaklarından,
Deve boynuz ararken olmuş kulaklarından.

★

Söyledimse bir kaç söz pek tuzluya mal oldu,
Demokrasi gelince bana da bir hal oldu,

Eskiyi hatırlatmak boynuma vebal oldu;
Bir zaman va'dedilen ucuzluk hayal oldu,
Bekleme ümitli söz, çıkmaz dudaklarından,
Deve boynuz ararken olmuş kulaklarından.

★

Senin, benim gibiler cebinde varsa alır,
Sen oynarsın ortada, o tutar yara alır,
Leblebi alır gibi eloğlu arsa alır,
Hem ucuzundan alır, hem karaborsa alır,

Ya yol da vermeseydi bize sokaklarından!..
Deve boynuz ararken olmuş kulaklarından.

★

Tersin dönmüştür gayri kapılma hiç ümide,
Beyinle yer değişmiş, zira aç gözlü mide,

Şekerci vitrininde o mukaddes akîde,
Sen kendi derdine yan, karaborsa gitgide,
İnsaf denen kuzuyu asar bacaklarından,
Deve boynuz ararken olmuş kulaklarından.

FALAN - FİLÂN

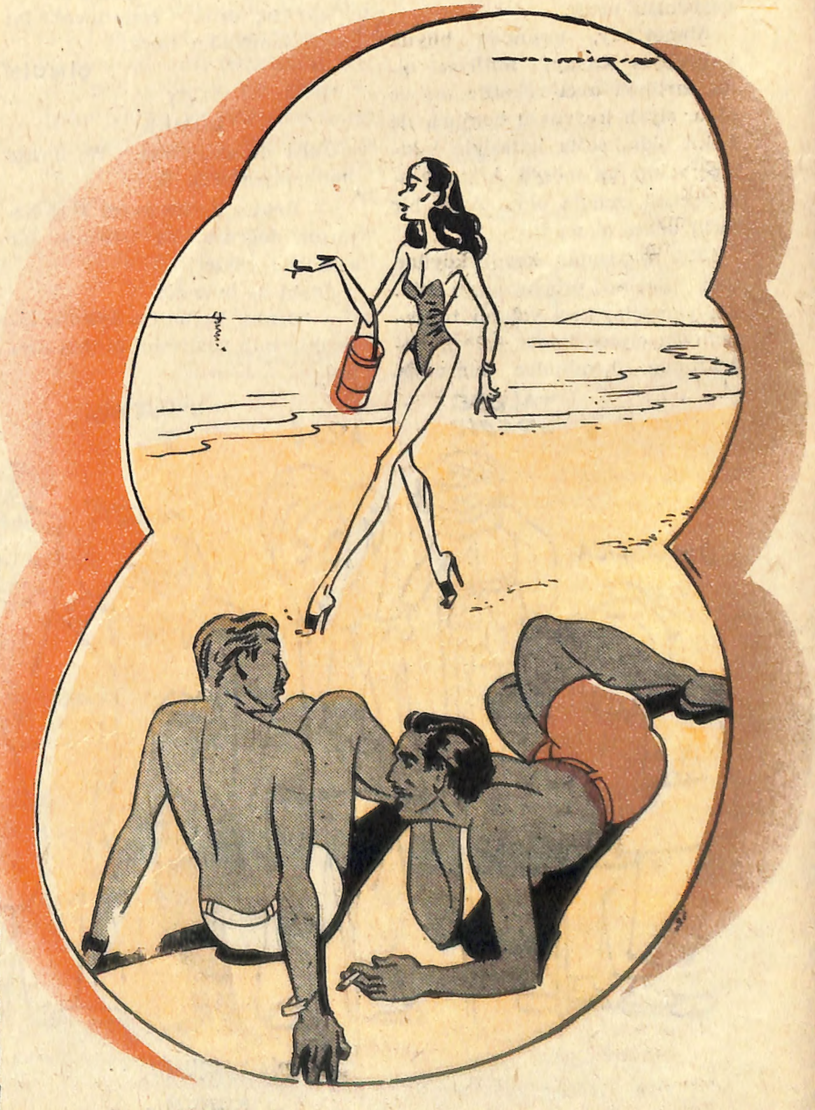

— Bu mu?.. Ayol, ben sana balık eti severim, demiştim...
— İyi ya işte, çiroz gibi kız!..

Olaylar Alaylar

TÜKÜRÜK MÜFETTİŞİ

Dün, İstiklâl caddesinde, belediyenin tükürük müfettişi olduğunu söyliyerek, yere tükürenlerden onar lira para cezası alan sahte bir müfettiş yakalanmıştır. Sahte tükürük müfettişi sorgusunda şunları söylemiştir:

«Bir milyon üç yüz bin nüfuslu İstanbulda belediyenin ancak 185 müfettişi var. Sekiz bin insana bir müfettiş düşer. Ben belediyenin sıkıntısını görerek ,iyi niyetli bir vatandaş sıfatiyle âmme hizmeti yaptım.»

Sahte tükürük müfettişi, vazifesinde gösterdiği liyakatten dolayı, belediyenin aslî kadrosuna alınmıştır.

YABANCI KİBRİTLER

Dışarıdan kibrit gelmediği günlerde, bizim beş kuruşluk yerli kibritlere etmediğimizi bırakmadık. Her yazar, hiç olmazsa haftada bir yerli kibritlerimizin üstüne bir tenkit yazısı yazardı. Türkiyede devletçilikten liberalizme geçiş, uzun seneler yapılan gürültüye rağmen kibritte başladı. Yine kibritte bitti. Şimdi piyasamız, çeşit çeşit, renk renk, boy boy Yugoslav, Çekoslovak kibritleri ile dolu. Hem on kuruşa, hem de bizim kibritleri mumla arıyoruz. Kimseden de bir sızıltı yok. Dün yabancı bir kibritle sigaramı yakmak için, az kalsın bütün mahalleyi berhava edecektim. Bir tane çaktım, odanın içinde bir havai fişek parladı. Bir tane daha, müthiş bir atom gürültüsü ile duvarlar sarsıldı, camlar zangırdadı. Bir tane daha çaktım. Elim, ağzım, burnum yandı. Ümitsizlik ile dördüncü kibriti çaktım. Kıvılcımlar odayı sardı. Çocuklar «Yanıyoruz!..» Diye bağırmağa başladılar. Zorlukla tutuşan elbiseleri söndürebildik!..

Sigaramı yakmak için, yerli kibrit aradım, yok. Tekel, kibrit başına on para kâr bırakıyor diye, tütüncüler, bakkallar tanesinden üç kuruş kazandıkları mayası bozuk yabancı kibrit satıyorlar.

Yerli kibritlerimizi sürebilmek için acaba kutuların üstüne yabancı marka koyup beş kuruş yerine on kuruşa satsak faydası olur mu dersiniz?

SANAT SEVERLER

İstanbul Şehir Tiyatroları, yeni tiyatro mevsimi hazırlıklarına başlamıştır. Bu münasebetle geçen yıl tiyatroya gelen seyircilerin, bu zahmete niçin katlandıklarını anlamak, buna göre bu sene yeni bir plân hazırlamak için, seyirciler arasında bir anket açmıştır. «Niçin tiyatroya geldiniz?» sorusuna, geçen yılki seyircilerin verdikleri cevapların sonucu şudur:

Yüzde yirmisi — Bedava biletim ve davetiyem olduğu için gittim.

Yüzde kırkı — Geceyi nasıl geçireceğimi bilemiyorum, biraz eğlenmek, vakit geçirmek için gittim.

Yüzde on beşi — Güzel aktris (.....) i görmek için gittim.

Yüzde onu — (Kadınlardan) Yeni şapkamı ve yeni elbisemi göstermek için gittim.

Yüzde dokuzu — Yanımdaki güzel kadını, ayrıldığım eski kadına gösterip, nisbet vermek için gittim.

Yüzde yedisi — Yanlışlıkla, tiyatro zannederek gittim.

Sağlık Bakanlığından Tebliğ Edilmiştir

1 — Pek sayın halkımızın ilâç sıkıntısı çektikleri, hastalarımızın eczahanelerde aradıkları ilâçları bulamadıkları hiç bir zaman gözümüzden kaçmış değildir. Bu buhrana bir tedbir olmak üzere, ilâca ihtiyacı olanların, dışarıdan ithal edilinceye kadar, ilâç yerine şimdilik, eczahanelerimizde bol miktarda satılmakta olan, dış fırçası, dış macunu, kolonya, ruj, cımbız, saç fırçası, lâstik bulaşık eldiveni, krem ve vazelin gibi maddelerle idare etmelerini, sağlıkları bakımından kendilerine tavsiye ederiz.

2 — Eczahane tahdidi kaldırıldıktan sonra, İstanbul, Ankara, İzmir gibi büyük şehirlerimizde, bütün memleket ihtiyacından çok fazla, hattâ banka sayısına yakın miktarda eczahane açıldığı malûmdur. Eczahanesi olmayan bölgeler halkının ihtiyaçları olan ilâçları, eczahanesi olan bölgelerden temin etmelerini kendilerine hatırlatırız:

Dün C. H. P. Sağlık Bakanı
Bugün D. P. Sağlık Bakanı
Yarın X. P. Sağlık Bakanı

Behçet Uz

TEBRİK

Telgraf:

«Bayramdan bayrama kalem oynatan Kara Davut yazarı Nizamettin Nazif Tepedelenliye:

Ekselânsınızın C. H. P. merkez idare kuruluna üye seçilmeniz dolayısile zat-ı âlilerini hararetle tebrik eder, bu vesile ile dergimize yeni bir konu ve okuyucularımıza hoş dakikalar yaşatacak fırsat vermiş olduğunuz için derin memnuniyetimizi arzederiz.

Akbaba»

Cevap:

AKBABA DERGİSİ

Gerek şahsıma, gerek şahsiyetime ve gerekse şahsiyatıma karşı gösterdiğiniz ilgiden dolayı memnunluğumu yürekten bildirir, fakat C. H. P. merkez idare kuruluna üye seçilmem dolayısiyle beni değil, C. H. P. yi tebrik etmenizi halisane tavsiye ederim.

Nizamettin Nazif

○

HİMAYE GÖREN MAHALLEBİ

Her şeyin günden güne ateş pahasına yükseldiği meydanda... Şehir Meclisi yalnız bir nesnenin fiyatlarını arttırmamakta kahramanca direniyor: Mahallebi!

Biz, mahallebi fiyatlarının neden arttırılmadığını bir türlü anlayamiyoruz. Mahallebicide rande vu veren âşıklarla, İstanbulun mahallebici çocuklarını memnun etmek için mi? Demek ki, belediyemiz en fazla bunların himayeye muhtaç olduğunu anlamış bulunuyor.

○

KALE

Gazeteden okuduğunu arkadaşına özetledi:

— Amerikalı misafir, «Türkiye hürriyetin kalesidir» demiş.

Arkadaşı.

— Eğer kaleye Turgay'ı koyarlarsa, fena değil!.. dedi.

FESHEDİLEN MİLLET PARTİSİNİN MALLARI SATILIYOR —Gazetelerden—

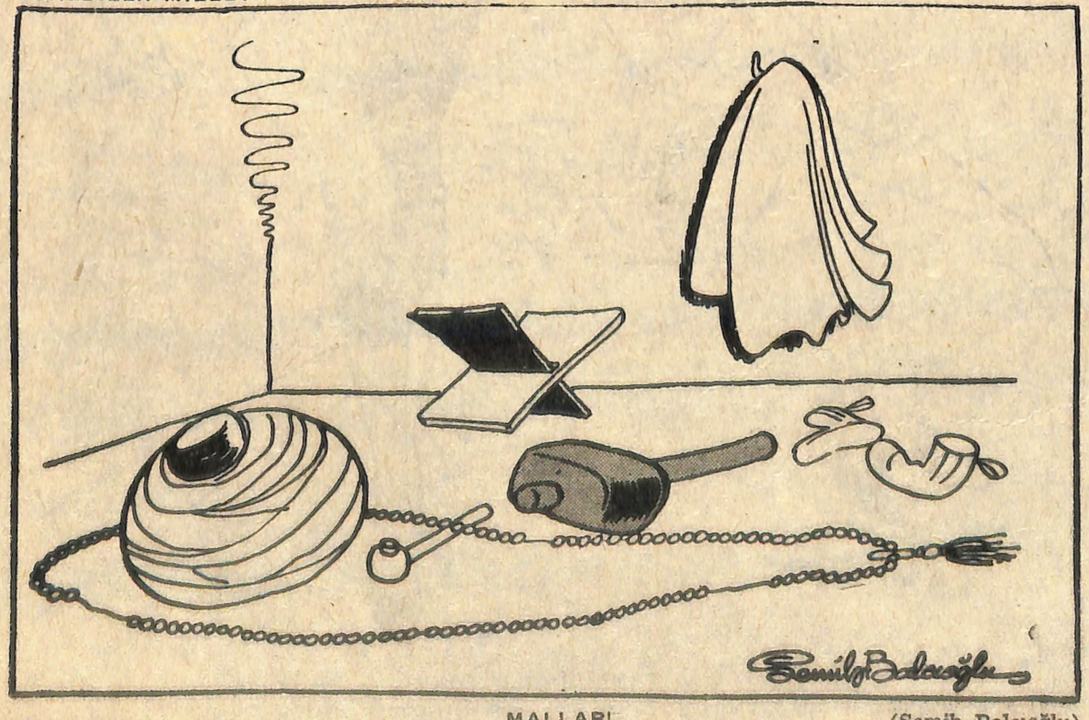

MALLAR!.. (Semih Balcıoğlu)

Kimdir Onlar?

Dere Suyu!

İNANMAZDI. Belki dünyaya geldiğine, belki adının Ahmet olduğuna, belki mebus seçildiğine, belki Bakanlık koltuğuna kurulduğuna bile.

Tepeden tırnağa yalan - adamdı: âlimdi, ilmi yalan. Hiddetliydi, öfkesi yalan. Hatta, gelin kulağınıza söyleyim: Namusluydu, namusu yalan!

İstiklâl Savaşı başladığı günlerde, Anadoluda patlayan silâhlara, o, İstanbuldan kahkahalar patlatırdı.

— İngiliz donanmasına karşı meşe sopası!..

Bu, onun ağzında Millî Mücadelenin tarifiydi.

Günün birinde baktık, Ahmet bey meydanda yok. Yakın dostlarının bile yorumlayamadığı bu kayboluşun sırrı, bir ay sonra Ankaradan duyuldu:

— Ahmet bey Anadoluya kaçmış!

O tarihte, çete ordu olmağa başlamıştı artık.

Ahmet bey, başından büyük kalpağiyle Kuvayi milliyeci oldu, sırtında avcı ceketile mebus oldu, siyah kuyruklu bonjuru ile Vekil oldu, softa kafasiyle inkılâpçı oldu ve mösyö Aftospiyosla öpüştü, zengin oldu. Ama, bir türlü adam olamadı.

1954 mayısında kendi köyüne gitti: Seçim propagandası için. Dik yamaçta, keçi yolunu tırmanamıyan cipten inmiş, öğle güneşi altında, kendinden bir adım önde giden göbeğini ve kendinden bir adım sonra gelen kuyruğunu sallıyarak, yarım saat soluk soluğa taban tepmişti.

Tepede, kır kahvesinin çardağı altına serilince, kırk yıldır yüzlerini görmediği hemşehrilerinden bir yudum su istedi:

— Aman, bir yudum su...

Köyün dik kafalı ihtiyar kahvecisi, bardağı oğlunun elinden kaptı ve uçar adım seğirtti.

Köy, altı aydır duru suya kavuşmuştu. Ama, Ahmet beye bir bardak bulanık dere suyu geldi.

Ahmet bey, alnında boncuk boncuk ter daneleri, ağzında kup kuru, köseleşmiş bir dil, suyu güneşe tuttu. Bardağın bir tarafından öbür tarafı görünmüyordu.

Damağına yapışan kelimelerle:

— Bu ne ağam? dedi.

Kimbilir kaç yıldır bu günü bekleyen ağa, etsiz yüzünde bıçak gibi keskin bir gülüşle:

— Ha, dedi, bize bıraktığın suyu tanımadın mı?!..

ÇİMDİK

CÜMLE

İkisi de evliydiler. Karılarını methediyorlardı. Biri:

— Benim karım gayet kısa konuşur doğrusu. Ne istiyorsa bir cümlede söyler.

Öteki de övündü:

— Benim karım da öyledir. İstediklerinin cümlesini birden söyler!

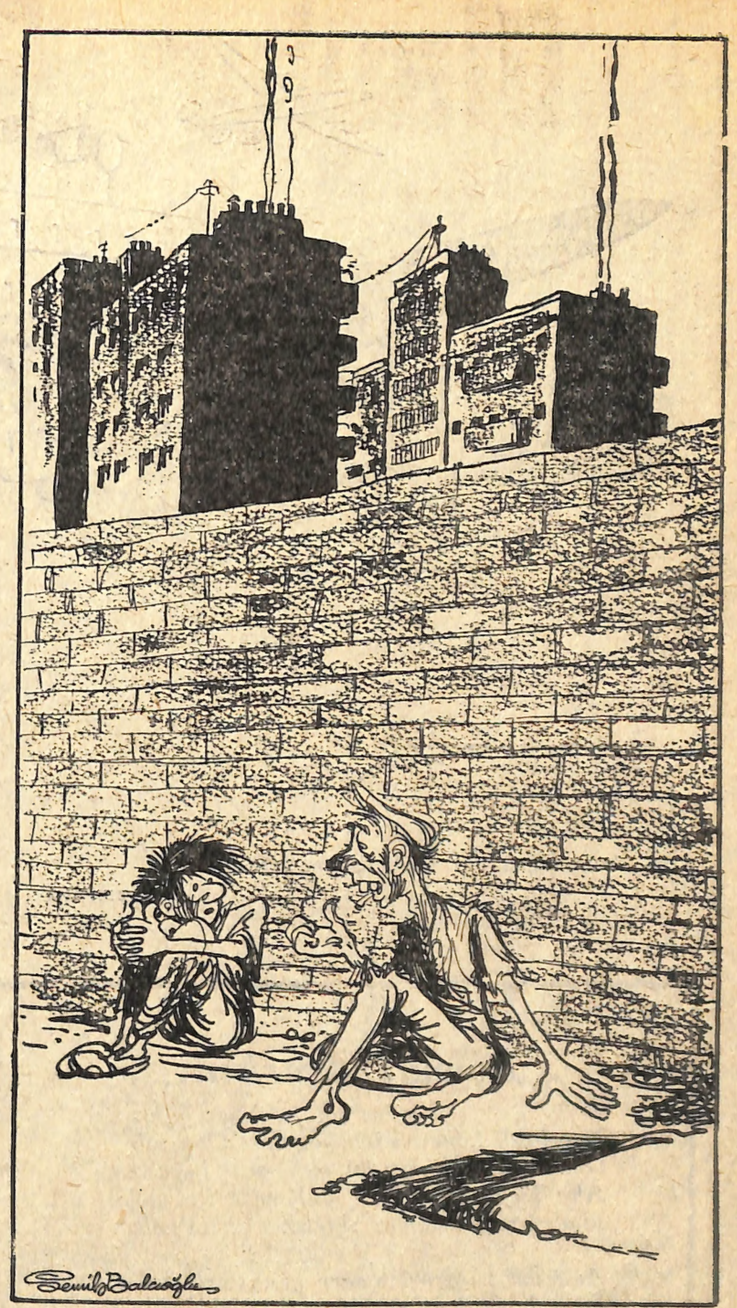

— Merak ediyorum yahu; şu ekmek sıkıntısı bitti mi?..

(Semih Balcıoğlu)

((Suat Yalaz)

KARANTİNA

Kulüpler arası transfer ayı kapanırken partiler arası transfer ayı açılmıştır.

Son dakikada haber aldığımıza göre, bazı C. H. P. lilerin siyasi gümrüğü atlatarak girmeleri teh likesine karşı, D. P. hududuna karantina konmuştur.

HANİ YA?

Sinir hekimi Kâzım Dağyolu, Süreyya plâjında eski bir hastasına tesadüf etti.

— Maşallah, dedi, sizi gayet iyi gördüm. Eh, artık bana karşı hesabınızı ödersiniz...

Sabık hasta telâşlandı:

— Aman doktor, beni yeniden mi hasta edeceksin? Hani hiç bir şey için kendini sıkıntıya sokma demiştiniz ya?

İntikam!

★ HİKÂYE ★

BÜYÜK yazarların kadından yana şansları olmaz. Haşim de, Mahmut Yesari de, zavallı Sait Faik de böyle idi. Şimdi nereden çıkardın bu lâfı diyeceksiniz? Ben de büyük muharririm de ondan. dün üç arkadaş sinemaya gittik. Dış salonda bir kadınla bir erkek konuşuyorlardı. Kadına baktım, Allah Allah!.. Herife baktım, hafazanallah... Kadının ne dediğini duymadım, herif, kadına:

— Maalmemnuniyetle hanımefendi! Diye cevap verdi.

Nasıl oldu, bilmem kendimden geçmişim:

— Çuuuşş bre dangalak! Diye bağırdım.

Bütün başlar bana döndü. Kafamı eğdim. Arkadaşlar:

— Çıldırdın mı? dediler.

— Çıldırdım, dedim.

Salona girdik. Film başladı. Aklım hep güzel kadınlarda. Ayıp değil ya - belki de ayıptır - ne zaman bir dangalağın kolunda bir güzel kadın görsem, kıskanırım, eline kalem alıp da, kendini büyük yazar sanmayan yok tur. Ne yalan söyleyim, ben de kendimi öyle sanırım. Hem, güzeli şöyle dursun, kadının çirkininden bile yüz bulamadığım için, üstelik kendimi sahiden büyük yazar sanırım... Ben böyle, armudun iyisini kimlerin yediğini, güzel kadınları ve kendi büyüklüğümü düşünüp dururken, ön sırada oturan iki hanımın konuşmaları kulağıma geldi. Haspalar, edebiyata meraklı olacaklar. Meğer biz, kaza ile yerli filme gitmişiz. Filmin senaryosunu da meşhur bir muharrir yazmış. Hani şu güzel kadınlardan yana talii açık olanlardan bir yazar. Adı lâzım değil. Ben bu zata pek sinir olurum. Sen ne olursan ol, adamın her romanı altı, yedi baskı yapıyor ya... İstediği kadar Türkçe bilmesin, değersiz olsun, her romanından, on bin, yirmi bin lira alıyor ya... Güzel kadınlar ona bitiyor ya... Galiba, bu adamı kıskanıyorum.

Önümdeki hanımlar, işte bu yazardan konuşuyorlardı.

— Ah, ben bu adamın romanlarına bayılıyorum.

— Ne diyorsun şekerim, ben de öyle...

— Bir görsem, bir yerde tanışabilsem... Ayol ben âşıkım bu adama!..

— Çok kuvvetli doğrusu...

— Acaba yakışıklı mı?

— Bilmem ki... Birisi tanıştırsa. Heyecandan kalbim durur!.

Söyle uzanıp baktım. İkisi de güzel. Aklıma bir hergelelik geldi. Yanımdaki arkadaşların kulağına fısıldadım:

— Şimdi antrakta, salona çıkınca bu kadınların yanına gidin. Sanki tanımıyormuşsunuz gibi, beni birbirinize gösterin... İşte bak, Salih Recep!.. deyin... Hkadar... Gerisini bırakın bana. O büyük yazarın adını açığa vurmamak için şimdi size Salih Recep dedim.

Antrakta salona çıktık. Ben büfe tarafındayım. Gayet ciddî pozlarım var. Göz kuyruğu ile bakıyorum. Arkadaşlar beni gösteriyorlar:

— A... Bak bak, Salih Recep!.

— Hangisi?

— İşte şu...

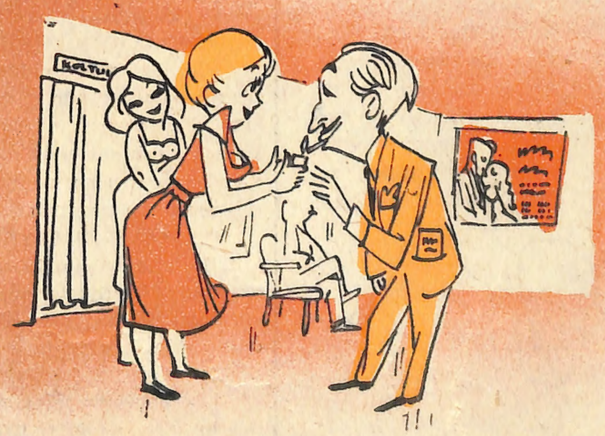

Kadınların başlarının bana döndüğünü fark ettim. Çaktırmadan yanaşıyorum. Konuşmaları kulağımda:

— Ah Nermin, bak o imiş!..

— Şişşt!.. Yavaş, duyar.

— Nasıl tanışsak... Ha? Bir akıl ver.

— Pek de kısa boylu imiş!..

— Sahiden... Biçimsiz de...

Ben öksürüyorum: Öhhö!..

Hanımlar sigara içiyorlar. Benim ağzımda sigara, güya kibrit aranıyorum. Sokuldum, biraz daha... Bizim arkadaşın biri, sigarasını tam yere atarken:

—Affedersiniz, ateşinizi müsaade eder misiniz?

Sigarayı söndürmüş bulundu. Baktım, kibrit çıkarıyor. Kaşımla: «verme!» diye işaret ettim.

— Maalesef beyefendi!

Cici bir el uzandı. Küçücük bir çakmak yandı.

— Aman efendim, rica ederim. Sigaramı yaktım.

— Çok affedersiniz hanımefendi... Tedbirsizlik...

— Rica ederim...

— Estağfurullah... Falan, filân.

— Efendim, sizin gibi büyük bir muharrire bukadar küçük bir hizmetten bile şeref duyarız.

— Estağfurullah... Teveccühünüz...

— Efendim, biz sizin hayranlarınızdanız...

Ben Ermeni gelini gibi kırıtıyorum.

— Teşekkür ederim, lütufkârsınız efendim.

— Ben Nermin, arkadaşım Süheylâ. Hanımların ellerini sıkıyorum...

— Tanıştığımıza çok memnun oldum efendim.

Sinema başlıyacak. Yerlerimize oturuyoruz. Oturduğum yerden küçük konuşmalar oluyor. Hanımlar, münasebeti kesmek istemiyorlar. Film bitiyor. Beraber çıkıyoruz.

— Sizinle görüşmeği o kadar çok arzu ederdim ki...

— Benim için bu büyük bir lütuf olurdu.

— Bir çayımızı içmez misiniz?

— Davetimi kabul ederseniz, bana şeref vermiş olursunuz. Bu yurun bizim evde içelim.

Birbirlerinin kulaklarına fısıldaşıyorlar.

— Efendim, benim bir randevum var. Maalesef benim için müstesna bir kıymeti olan nazik davetinize. Ve Süheylâ ayrılıyor.

Biz Nerminle evdeyiz. Efendim. Dört senelik evli imiş. Kocası kaba bir adammış. İnce, şairane hissiyatını anlıyamıyormuş. Evvelce şiirler de yazmış, edebiyata düşkünmüş ama...

— Ah, o sizin (.....) romanınız daki Cavidan ne kadar canlı bir tiptir!.. — Evet.

— Daha çok ne zamanlar yazarsınız? Bir sürü sual!..

Sabahleyin Nermin giderken, artık (siz) kalmamıştı:

— Bana imzalı bir kitabını verir misin? dedi.

Kitap?.. Kitap?.. On sene evvel yazdığım küçük bir şey var. Onu imzalayıp verdim.

Nermin evirdi, çevirdi:

— İyi ya, benim kitabım.

— Bunun üzerinde Ali Cemil yazıyor.

— Evet...

— Aman şaka yapma!..

— Ne şakası canım, ben Ali Cemilim!

— Ay sen, Salih Recep değil misin?

— Yooo!..

O ince hissiyatlı hanım, bir aç ti ağzını, Salih Recep diye Ali Cemilin evinde gecelemesi namusuna dokunmuş...

Söylene söylene giderken, oturduğum koltuktan öyle güldüm ki... Oooh, içim yağ bağladı, ne güzel bir intikam almıştım!..

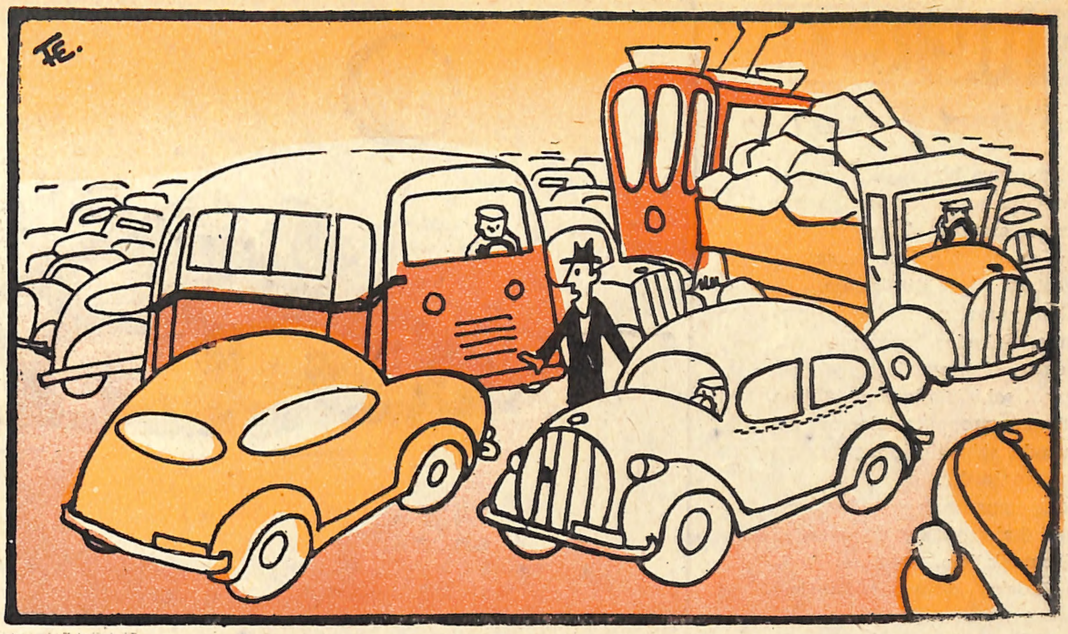

«Can Pazarı!..» (Ferruh Doğan)

DİKKAT!

Şöhret Pazarı

Tanınmış bir yazar, bir yayınevine romanını on beş bin liraya satmış. Tanınmış yazar, on beş bin lira ve roman üzerinde biraz düşünelim.

Bir yazar, ne kadar iyi yazarsa, o kadar yazamaz, demektir. Tanınmışlara gelince. Onlar, eski isimlerinin tahtına uzanmış, propagandalarının göl gesinde, şöhretlerinin parsasını toplayanlardır.

İlk romanını yazan bir genç eseri hakkındaki düşüncesini öğrenmek için, romanını Andre Gide'e götürmüş. Bir kaç zaman sonra gidip sormuş:

— Romanımı nasıl buldunuz üstad?

— Berbat!..Fena!.. Çok kötü!

Üzülen genç:

— Öyle ise, verin de yırtayım, deyince, Andre Gide:

— Sakın ha, yırtma, ileride meşhur olduktan sonra bu romanı bastırırsan, çok para kazanırsın.

Bir romana on beş bin lira çok mu? Ne münasebet, yirmi beş bin bile az. Ama nerde o roman? On beş bin liraya satılan, roman değil, şöhret kırıntısı, reklâmın bulaşık suyudur.

Bundan yüz yıl sonra edebiyat tarihlerinde şu satırlar okunacak:

«Ahmet, memleketimizin yetiştirdiği en büyük romancıdır. Onun erişilmez sanat kudretini anlıyabilmek için, kitapçıların hiç bir romanını basmadıklarını söylemek yeter. İşte bu yüzden, değerli romancımızın elimizde maalesef hiç bir eseri yoktur.»

B. E. N.

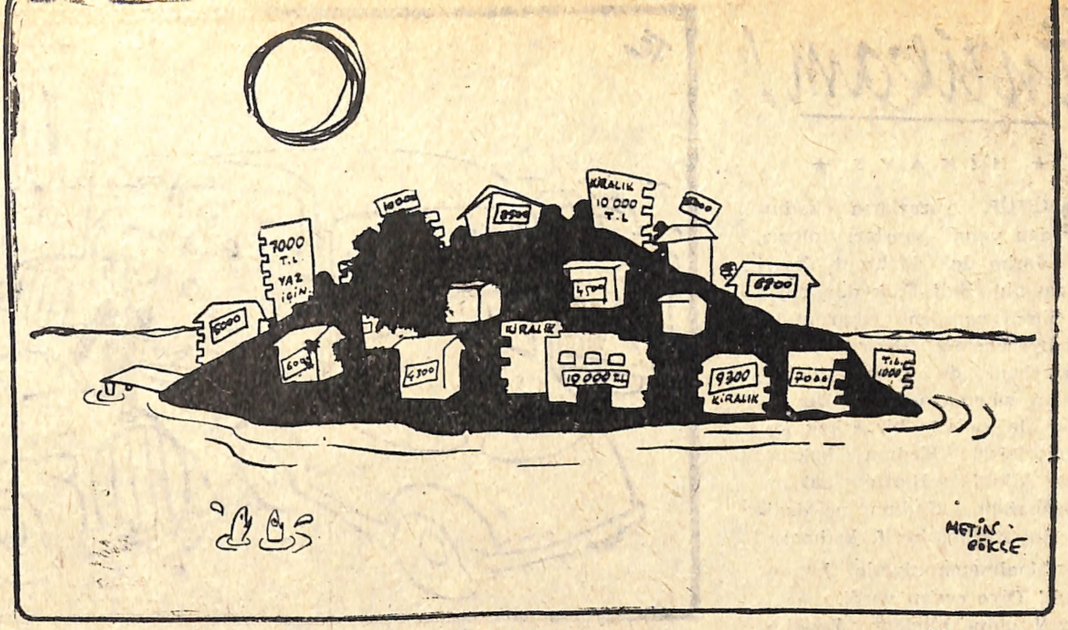

HAYIRSIZ ADA!.. (Metin Gökçe)

SAHİDEN

Adada, dans ediyorlardı. Hikmet, yeni tanıştığı genç kıza, dans ederken kur yapıyordu:

— Emin olun, sizinle dans ederken, çalınan parçalar çabucak bitiyor...

Genç kız tasdik etti :

— Tabii... Orkestra şefi nişanlımdır!

YOK MU TALİBİ?

Apartımanın önünden geçerken, yukarıdan arkadaşı seslendi:

— Muhsin yahu... Biz bu gece bir âlem yapacağız... Karını sat da sen de gel!

Muhsin esefle başını salladı:

— Satmasına çoktan satacağım ama, alan yok ki!

GÖRÜNMEZ KAZA

Ortaköyde, Çamlıtepede oturan otuz altı yaşındaki bir genç kız, annesile yaptığı şiddetli bir tartışma sonunda, ateşini söndürmek için su diye yanlışlıkla gazoz içtiğinden, derhal ölmüştür.

— Tuhaf... Bunun kokusu başka!.. (Cemil)

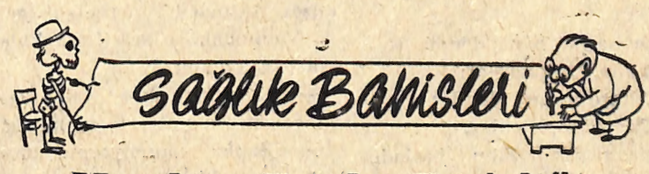

Mambo - Zambo Hastalığı

Yazan: Dr. Prof. Ahmet Mikroskobik

UMUMÎ BİLGİLER:

Bu hastalık ilk defa Afrika yamyamlarında görülmüştür. Oradan Amerika zencilerine geçen hastalık, kısa zamanda büyük genişleme istidadı göstermiş. Eskimo'dan Çin'e kadar dünyanın her tarafına yayılmıştır. Fevkalâde sarî olan Mambo - Zambo hastalığı, memleketimizde bilhassa Aksaray, Şehremini, Topkapı, Eyüp semtleri gibi fakir muhitlerde yıkıcı ve öldürücü tesirini göstermektedir.

Tıp tarihinde en bulaşıcı ve mühlik hastalık olarak gösterilir. Bir kısım tıp âlimlerince, zührevî hastalıklar arasına katılan Mambo - Zambo'nun mikropları, daha ziyade dans ederken, erkekten kadına, kadından erkeğe göbek ve bebek teması ile geçmektedir.

HASTALIĞIN MİKROBU:

Vücudün açık deliklerinden giren Mambo - Zambo mikrobu caz tokmağı şeklinde ve daimî hareket halindedir. Bu mikroplar bir kere vücuda girdi mi, derhal (mafsallarda) yani oynak yerlerde yerleşir, kısa zamanda çoğalır. Oynak yerlerindeki bu mikroplar o kadar hızlı sıçrar ve oynarlar ki, hastalar da gayri (ihtiyarî sıçrar, oynar ve oynatırlar.

HASTALIĞIN SEYRİ:

Hastalık oynamak ve oynatmakla başlar. Dışardan görenler, hastaların keyfiyetlerinden oynadıklarını zannederler. Halbuki zavallılar, dayanılmaz ağrı, sızı ve sancı içinde kıvranırlar. Hastalık ilerledikçe, hastalar birbirlerine de geçirmeğe çalışırlar. Hastalığın sirayetini istemek bunlarda psikolojik bir haldir. Hastalığın hâd devrinde, Mambo - Zambo'ya tutulanlar, yemeden içmeden kıvranır, zıplar ve oynarlar. Erkeklerde daha ziyade omuz başları, kadınlarda ise kaça kanatarı oynar. Hasta yerli yersiz, uluorta, en ciddî yerlerde, yolda, yemekte «puçinko, puçinko!..» veya «çiki çiki bom!..» diye feryat etmeğe başladı mı, ıstırabı son haddini bulmuş ve tıbbî müdahale zamanı geçmiş demektir.

KORUNMA ÇARELERİ:

Bu hastalığa daha ziyade on beşle yirmi yaş arasındaki gençlerde tesadüf edilir. Hastalıktan korunmak için, gençleri ihtilâttan menetmek, bilhassa operet ve Amerikan filmlerine göndermemek lâzımdır. Buna rağmen, hastalık umumî yerlerde, çay, nişan ve düğün gibi toplantılarda da geçebilir.

TEDAVİ YOLLARI:

Hastalığa tutulan gençleri, kuvvetli bir ağaca sıkıca bağlamalı, ağızlarını münasip bir şeyle tıkamalı, günde üç öğün, yemeklerden evvel üç porsiyon sopa atmalıdır. Bu hastalığa kırkından sonra tutulanları ancak teneşir paklıyacağı için, sirayeti önlemek için böylelerini timarhaneye kapamalıdır.

Kadın Olan Erkeğin HATIRALARI

Yazan: İlâllah Şerrinden

— 12 —

— Katiyen iltifat değil... Hakikati söylüyorum.

Çantamdan aynamı çıkardım, rujumu tazeledim. Evvelce, memur olmak için müracaat eden güzel kadınlardan nasıl konuşulacağını öğrenmiştim.

— Vallâhi beyefendi, dedim, benim çalışmağa ihtiyacım yok... Fakat insanın evde oturmaktan canı sıkılıyor.

— Tabiî... Şüphesiz... Sonra efendim, ne diye sizin gibi bir kıymetten istifade etmiyelim?„

Yine sıcağı bahane edip ceketimi çıkardım. Kolumu bir numara ile başıma attım. Müdürün gözü, bacaklarımdan göğsüme, göğsümden koltuk altımdan görünen sutyenime gidip geliyordu.

— Evvelce çalıştığınız yerden bonservisiniz var mı?

İşte bu münasebetsiz bir soru idi.

— Tabiî... Var, dedim. Aranır gibi yaptım. Çantamı aradım bulamadım. Göğsümü didik didik ettim, yok... Sonra eteğimi kaldırıp, corabın jartiyere bağlandığı yerden elimi soktum:

— Tuhaf şey!.. Buraya bir yere sokmuştum... bulamıyorum! Dedim.

— Zararı yok hanımefendi, aramayın rica ederim... Zaten belli... Bonservise lüzum yok.

Vücudümü araştırmağa, didiklemeğe devam ederek:

— Ama nasıl olur efendim, buralara bir yere koymuştum. Buralarını benden başka hiç kimse karıştırmaz.

Sonra birdenbire aklıma gelmiş gibi:

— Tamam!... dedim, otobüse binmiştim. Demek ne olmuşsa o sırada olmuş...

— Tahsiliniz? Diye sordu

Artık fazla münasebetsizlik ediyordu. Galiba birdenbire erken açılmağa, soyunmağa başladım. Müdüre:

— Orta ikiden belge aldım! diyemezdim ya... Saçlarımı arkaya atar gibi yaptım:

— Tahsilim, terbiyem belli değil mi? dedim.

Gözleri ile üstümdekileri de soydu:

— Belli... Maşallahınız var, dedi.

— Bolu dağlarında haydutlar bir otomobilin yolunu kesmişler...
— Vay canına... Dağlar da şehirlere döndü desene!..

(Necmi Rıza)

— Yabancı dil bilir misiniz? Artık halt ediyordu.

— Adamın gözünden okurum, halden anlarım.

Müdür solumağa başladı. Göğsü, göbeği, demirci körüğü gibi inip çıkıyordu.

— Sağlık raporunuz var mı?

— İsterseniz muayene edin, dedim: Kalça 78, bel 34, göğüs 82, boy 1,69, kilom 59...

— Mükemmel!.. Dedi. Konuşmağa takati kalmamıştı. Buz ayısı gibi üzerime doğru geldi.

— Derhal çalışmağa başlıyabilirsiniz! dedi.

Gözlerim dudaklarında:

— Para meselesini konuşmadık, dedim.

Can çekişir gibi:

— Kolay! diye inledi.

Kıçıma tekme vurup beni koğan şu heriften hıncımı alacaktım. Elimle gıgısını okşadım.

— Şekerim, evvelden konuşalım da, sonra aramızda anlaşmazlık çıkmasın!..

Kesik kesik solumlarını ense kökümde duyuyordum.

— Üç yüz!.. Nasıl iyi mi? dedi.

Çantamdan arpeji çıkardım. Saçlarıma, göğsüme sürdüm.

— Manikürüme, rujuma yetmez! dedim.

Pazarlıkta üç yüz elliye uyuştuk. Muhasebeciye, bir aylık avans vermeleri için emir verdi.

Paraları alınca, ertesi sabah işe başlamak üzere oradan ayrıldım.

(Devamı var)

Tevfik Fikret'ten bir hâtıra

19 Ağustos 1915 te ölen büyük ve inkılâpçı şair Tevfik Fikret'in kırkıncı ölüm yıldönümünde bulunuyoruz. Aşağıda okuyacağınız Fikret'e ait hatıra, büyük şairin yakın arkadaşlarından Hüseyin Kâzım beyin bir yazısından alınmıştır.

«Dostlarını iğnelemekten geri durmayan Fikret'in bazan insanı güldürecek şeyler yaptığı da olurdu. Rumelihisarında komşularından bir adam, Fikret'in resim yaptığını bildiği için ona bir gün fotoğrafını vermiş ve bunu boyamasını rica etmişti. Fikret de fotoğrafı boyayıp masasının üzerine koymuştu.

Ben yanında iken bu muhterem zat gelip oturdu ve Fikret de fotoğrafı eline tutuşturdu. Zavallı adam:

«— A Tevfik bey, sen Kayserili misin?» demez mi?

Çünkü Fikret, fotoğrafı boyadıktan sonra, altına «Kayserili Mehmet Tevfik» diye imza atmıştı.

İhtiyarın hayretini gören Fikret:

— Yooo... Ona gelemem!.. Kayserili demekten maksadınız «eşek boyacı!» olduğumu yüzüme vurmaksa, işte buna tahammül edemem.» Cevabını verdi. Bizi de kırıp geçirdi.

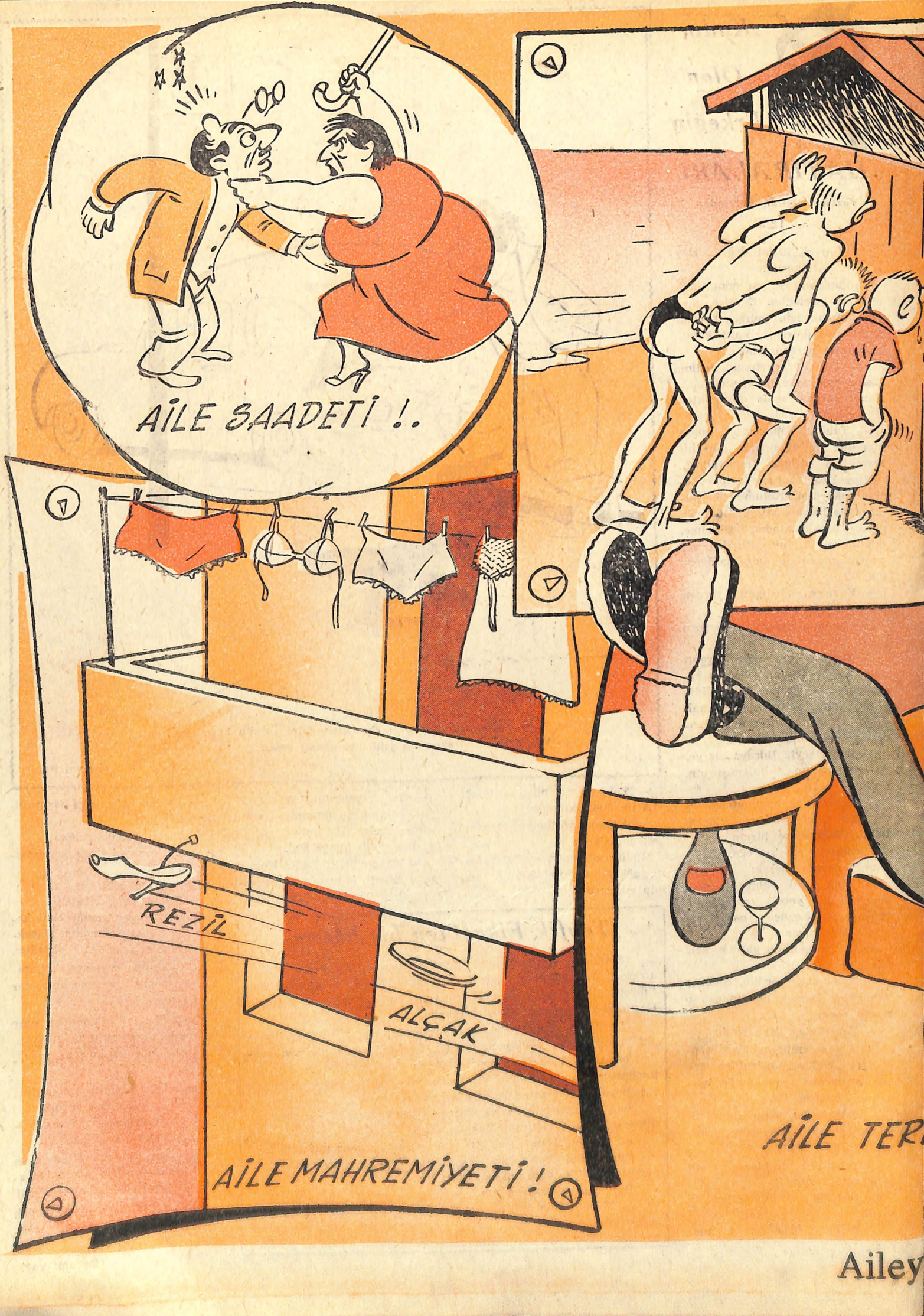
AİLE SAADETİ !.
REZİL
ALÇAK
AİLE MAHREMİYETİ !
AİLE TER

AİLE PLÂJI !.

AİLE SAZ SALONU !.

Daktilonun Göğsü

★ Yazan: Adnan TAHİR ★

— Şu daktilo müesseseyi mahvedecek...

Muhasebecinin savurduğu bu tekerleme birkaç gün içinde bütün kadronun ağzına düşmüştü. Yerli yersiz, sıralı sırasız herkes birbirine fısıldıyordu:

— Şu daktilo müesseseyi mah vedecek...

Şu daktilo dedikleri, Müşerref isimli bir genç kızdı.

Müşerref, çalıştığı hususi müesseseye her sabah on dakika geç geliyor...

Öğleyin herkesten on dakika evvel paydos ediyor...

Yemek tatilini mesai arkadaşlarına nispetle on dakika fazla yapıyor...

Akşamları, daktilo makinesini tatil saatinden on dakika evvel kapatıyordu...

Böyle olduğu halde ona karışan bir tek kişi bile yoktu.

Çünkü Müşerrefin harikulâde göğüsleri vardı. Beynelmilel bir göğüs güzelliği müsabakası yapılsa, bu genç kızın kraliçeliği ittifakla kazanacağı muhakkaktı. Kendisi de dikkati çekecek kadar güzeldi. Bacakları gayet muntazam, kalçaları yuvarlak, beli ince, yüz çizgileri cana yakın, gözleri iri ve parlaktı amma, göğsünün tasavvur edilemiyecek kadar müstesna olması bünyesindeki diğer bütün meziyetleri âdetâ gölgede bırakıyordu.

Müessesede herkes Müşerrefe âşıktı. Kapıcıda başlayıp, müdürde biten bir aşktı bu... Buna, bitmeyen bir aşk demek daha doğru... Zira Müşerref bunlardan hiçbirine ehemmiyet vermiyor, vücudunu tepeden tırnağa dolaştıktan sonra ısrarla göğsüne takılıp kalan bakışları görmemezlikten, fısıltıları da duymamazlıktan geliyordu.

Herkesin hayret ettiği nokta da buydu zaten.

Dairede bir sürü delikanlı vardı. İyi giyinen, güzel konuşan çocuklardı. Müşerref «ölün» dese ölebilirler, onun küçücük bir işaretiyle dünyayı mihverinden sarsabilirler... Daktilonun gözüne olduğu kadar göğsüne de bakmaktan şaşılaşmışlardı âdetâ... Fakat bütün bunlar daktilonun umurunda bile değildi. Bu ilgisizlik gençleri olduğu kadar artık genç olmayanları da çileden çıkarıyordu. Kadın memurlar da Müşerrefe düşmandılar. Erkeklerin gözü hep onda olduğu için kendilerini ne arayan vardı ne de soran...

Fısıltılar yavaş yavaş homurtu halini alıyordu:

— Şu daktilo müesseseyi mah vedecek...

★

Nihayet bir bahar günü daktilonun giydiği mevsimlik kırmızı süeter, bardağı taşıran son damla oldu. Daracık kazağı âdetâ delip fırlayacakmışçasına geren o harikulâde göğüsler karşısında, tasavvufî temayüllerine rağmen muhasebeci daha fazla sabredemiyeceğini gayet iyi anlamıştı. Titreyen parmaklarla kaleme hâkim olmağa çalışarak önündeki kâğıdın üstüne bir takım hesaplar yaptı... ânî bir kararla ayağa kalktı... ceketini ilikledi... dazlak kafasını telâşla sıvazladı. Biraz sonra müdürün kapısını vuruyordu. Üstüne bir takım hesaplar yaptığı kâğıt ikiye katlanmış olarak baş ve işaret parmaklarının arasındaydı.

Standart bir reveranstan sonra, müdürün gösterdiği koltuğa kalçasının bir ucu ile ilişti.

— Efendim... Müsaade buyurursanız bir maruzatım var...

— Anlatın... Sizi dinliyorum.

— Şu daktilo...

Müdürün pörsük yanaklarında müphem bir pembelik belirmişti:

— Müşerref hanımdan mı bahsediyorsunuz?...

— Evet efendim... Size Müşerref hanımdan bahsetmek istiyorum...

Muhasebeci, müdürün de hiç değilse kendisi kadar Müşerrefe karşı zayıf olduğunu pekâlâ biliyordu. Giriştiği mücadelede bu yüzden mağlûp olmak ihtimali de mevzuubahisti amma, elindeki deliller son derece kuvvetliydi.

— Şu daktilo...

— ... müesseseyi mahvedecek değil mi?...

— Evet efendim... Tam üstüne bastınız...

— Niçin?...

— Niçini hayli uzun efendim... Arzedeyim...

— Sizi dinliyorum...

Müdür, bitaraf görünebilmek için ölçülü hareketlerle bir sigara yakmıştı. Muhasebeci devam etti:

— Efendim... Müşerref hanım her sabah daireye mesai saatinden on dakika sonra geliyor. Arkadaşlar, kendilerini tam işe vermek üzereyken onun o bildiğiniz tavırlarla içeri girmesi bir anda herkesin dikkatini dağıtıyor. Masasına oturup kendine çeki düzen vermesi, göğsünü gere gere saçlarını taraması için de bir on dakika daha... Servis şefine gidip tape edilecek işleri ve günlük talimatı alması da en az on dakika sürüyor... Oldu mu size yarım saat... Bu yarım saatlik kayıbın otuz dakikası kendi hesabına, yirmi dakikası da arkadaşların hesabına...

— Bu hesaba siz de dahilsiniz tabiî... diye müdür mırıldanmaktan kendini alamadı.

Muhasebeci bu kinayeyi duymamak için birdenbire bronşit olmuştu. Öksürüğü geçince devam etti:

Öğlen paydosu herkes için on iki ise Müşerref hanım için on ikiye on kaladır. Zira, yemeğe çıkmadan evvel taranıp makyaj tazelemesi icabediyor. Yemek dönüşleri de daima on dakika rötarlıdır. Akşam tatili için de on dakikalık avans.. Etti mi size yarım saat daha?...

Muhasebeci bir yandan konuşuyor bir yandan da elindeki kâğıda bakıyordu:

— Cem'an yekûn günde bir saat daktilo hesabına, en az yarımşar saat da arkadaşlar için müessese namına önlenmesi güç bir kayıp... On günde onbeş saat, bir ayda kırkbeş saat, bir

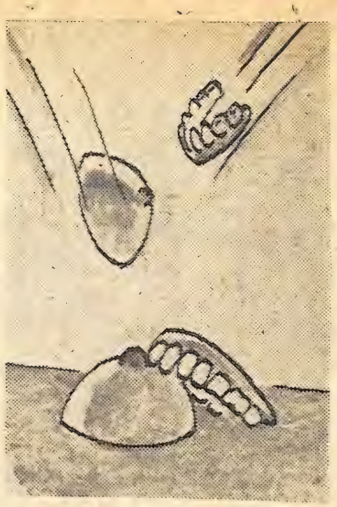

senede de beşyüz kırk saat ediyor... Mühiş bir şey doğrusu... Demek oluyor ki efendim, biz müessese olarak senede beşyüz kırk saatlik bir mesaisizliğin üç retini boş yere ödüyoruz... Canınızı daha fazla sıkmamak için müsaade buyurun da bu rakamları paraya tahvil etmeyelim...

Muhasebeci böyle söyledikten sonra elindeki kâğıdı itina ile katlayarak cebine koymuştu.

Müdür, sigarasını tablada ezdi:

— Netice?...

— Şu daktilo, müesseseyi...

— ... mahvetmeden evvel bir çaresine mi bakalım diyorsunuz?...

— Evet efendim .. Tam üstüne bastınız...

— Onu lûtfen bana gönderin..

★

Müdür bey, konuşurken, sadece önüne bakmak için bütün iradesini zorladığı halde muvaffak olamıyordu bir türlü... Gözleri hep daktilonun şahâne göğsüne takılıyor, bu Tanrı mucizesini ısrarla seyretmekten kendini alamıyordu.

— Müşerref hanım... kızım... Size bazı tatsız şeylerden bahsetmek mecburiyetindeyim... Evet... Maalesef tatsız şeyler... Biliyorsunuz, piyasa son günlerde karmakarışık oldu... Biz böyle âni bir krize ihtimâl vermediğimiz için bir sürü taahhüde girişmiştik... Bunları yerine getirmek kaygusu ile çırpınıp duruyoruz...: Bütçemiz allak bullak oldu... Bu yüzden...

— Bazı arkadaşları vazifeden affetmek gerekiyor değil mi efendim?...

Müdür, çaresiz bir ifadeyle ellerini açmıştı. Gözleriyle de Müşerrefin göğsünü yiyordu âdetâ...

— Evet... Maalesef öyle...

— Bunların başında da ben geliyorum zannedersem efendim?...

Müdürün çaresizliği devam ediyordu. Tekrarladı:

— Evet. Maalesef öyle...

HİKÂYECİK

Taviz

Tanınmış bir Amerikalı film artisti, bir gece karısıyle gittikleri gazinoda kıskançlık yüzünden kavga etmişlerdi.

Kadın, haklıydı. Çapkın film artisti, dansa kaldırdığı çıtpıtı, güzel bir kızla göz göre göre ilânı aşk etmişti.

Karısına fena halde canı sıkılan artist, o kızla beraber, gazinodan çıktı. Otomobiline binerek süratle oradan uzaklaştı.

Karısının ahı tutmuş olacak ki, artistin otomobili bir elektrik direğine çarptı. Ona bir şey olmamış, fakat araba, kullanılmaz bir hale gelmişti.

Otomobil, sigortalıydı. Ertesi gün sigorta şirketi ona para yerine aynı model bir otomobil gönderdi.

Bunun üzerine, şirkete şöyle bir mektup gönderdi:

«Kazaya uğrayan otomobilimin yerine yenisini gönderdiğinizden dolayı teşekkür ederim. Yalnız bu prensibinizi ileride hayatını sigorta edeceğim karım için de tatbik etmemenizi umarım...»

S. M. Y.

O âna kadar sükûnetini muhafaza eden Müşerref birdenbire hırçınlaşmıştı:

— İşaret buyurduğunuz âni krizler, yerine getirilmesi güçleşen taahhütler, vazifesinden affedilecek arkadaşlar, filân falan... Bütün bunlar sadece bahane... Asıl maksadınızı pekâlâ biliyorum efendim... Asıl maksadınız beni buradan, başınızdan defetmek... Böylece de hem kendinizi, hem de bütün memurlarınızı benden... daha doğrusu cazibemden kurtarmak...

Müşerref büsbütün hırçınlaşmıştı. Bir hamlede kırmızı süeterini boynuna kadar sıvadı. Âdetâ pençeleşen elleriyle göğsünü kavradı... var kuvvetiyle çekti... takma lâstik memeleri kopardı... müdürün masasına attı:

— İşte bütün suçum!...

Ve fırladı gitti odadan...

Müdür, âdetâ donakalmıştı. Lâstik memelere dalan gözleri âdeta yaş içindeydi.

Sigarasından bir nefes daha çekti, ayağa kalktı, sonra, iki elinin ikişer parmağını öfkeyle ağzına götürdü, altlı üstlü takma dişlerini sökercesine çıkardı ve aylarca uykusunu kaçıran masa üstündeki bir çift memeye fırlatarak, peltek peltek homurdandı:

— Haydi, ısır kârata!...

Adnan TAHİR

Cinsiyet Değiştirenler

rojen bombası çağı olan zamanımızın üç yeni olayı vardır: Uçan daireler, non figüratif resim ve cinsiyet değiştirenler. Bu üç sâri hastalık ta çok şükür memleketimize girmiştir. Yandaki fotoğrafta, henüz yeni yeni cinsiyet değiştirmiye başlıyan ses san'atkârı Perihan Altındağı görüyorsunuz. Perihan Altındağ'da cinsiyet değişikliği pek ağır ve yavaş olmaktadır. Şimdilik elleri sertleşmiş, pazıları kabarmış ve bıyıkları terlemeğe başlamıştır. Mütehassıslar, tam erkek olabilmesi için daha bir kaç sene geçmesi lâzım olduğunu söylemektedirler. Kıymetli ses san'atkârınız tam erkekleşip te sesi kalınlaşmadan bir film çevirmek için Hollywood'a gitmiştir. M. G. M. hesabına çalışan Perihan Altındağı, Howard Keel ile beraber «Estergon kalesi» türküsünü meşkederlerken görüyorsunuz.

★

Profesör Mükrimin Halil, geçirdiği ameliyattan sonra Mükrime Halile adını aldı!

★

Profesör Mükrimin Halil'in cinsiyet değiştirebileceğini, kendisi de dahil hiç kimse tahmin etmiyordu. Bu tıbbî hâdise, bir iddia üzerine olmuştur. Erkeklerin kadın olamıyacağını iddia eden profesör, arkadaşı sayın Ord. Prof. Dr. Tevfik Remzi Kazancıgil ile bahse tutuşmuştu. Doktor, bizzat kıymetli tarih profesörü üzerinde tecrübesini yaparak yarım saatlik bir makiyajdan sonra üstad Mükrimin Halil'i yandaki fotoğrafta gördüğünüz kılığa sokmuştur. Selçuklular tarihi mütehassısı Prof. Mükrimin Halil, şimdi eski Türklerde de böyle değişiklikler olup olmadığını tetkik etmektedir.

BABA MİRASI

YAZAN= ALİ YAZMIŞ ÇİZEN= MİM UYKUSUZ

BABA MİRASI

YAZAN= ALİ YAZMIŞ ÇİZEN= MİM UYKUSUZ

(Devamı var)

AKBABANIN ANKETİ

SON DÖVİZ KARARLARI HAKKINDA MADAM MELİ NELER DÜŞÜNÜYOR?

Anketi yapan: **Memiş DALTABAN**

— Son alınan, pasaport, dış memleketlere seyahat ve döviz kararları hakkında, halk arasında bir anket yap... Evvelâ git, Melâhat Çokgezer'in fikrini al!..

— Başüstüne!..

Adresi aldım. Şişli, Şair Nigâr sok. Reklâm olmasın diye, apartımanın numarasını yazmıyorum. Kapıyı, daha yeni sakal traşı olmuş bir madam açtı.

— Bayan Melâhat'le görüşmek istiyorum.

— Bunda oturmooor!..

Çat, kapıyı suratıma kapattı. Adrese baktım, orası. Bir daha zili çaldım. Madam hışımla açtı:

— Zo, sen ne lâf ağnamaz herifsin? Bu dayrede Madam Meli oturuoor...

Evine gitmeden, Melâhat Çokgezer hakkında sorup soruşturmuştum. Senede bir kaç kere Beyruta, Parise gider gelirmiş. Her seyahatinde de, beş kelime Frenkçe öğrenir, dönermiş.

— Tamam... Ben de Madam Meli'yi rica ediyorum.

— Taksildarsın?

— Hayır... Gazeteciyim. Akbaba'dan geliyorum.

Bizim gürültümüzü duyan Madam Meli koşarak geldi:

— Bonjur monşer ami!,,

Gazetecilik zor iştir. Kuş dilinden eşek diline kadar her dil den bileceksin.

— Bonjur Madam Meli...

— Vuzet Jurnalist?

— Vıy Madam. Gazeteciyim.

— Keskö vu vule müsyö?

Ne istiyorsun dediğini anladım ama, bizim yirmi sene evvelki lise Fransızcasiyle gel de cevap ver.

Vanlı bir Fransızca hocamız vardı. Her derste «Bir verbin âhı rına Ö, en, te gelende endigatif prezanîîî oler» derdi. İşte Frenkçeden aklımda kala kala bu endigatif prezanî kalmış. Kafamın içini yokluyorum «Uvre la port» «Ferme la fönetr» den başka bir şey yok. Hani ben Frenkçe anlarmışım gibi, Ermeni madama «kapıyı kapa, pencereyi aç» ma nasına:

— Ferme la port'e uvre la fönetr... dedim.

Madam Meli şaşırdı:

— Purkuva? diye sordu.

Purkuva, niçin demek. Ne cevap vereyim. Bir kadının altında kalmak olur mu? İki elimi ta vana kaldırdım:

— Ey Ulu Tanrım, dedim, sen nelere kaadir değilsin. Beni şu Meli kulunun karşısında iki paralık etme!..

«Gizli bir şey söyliyeceğim» demek istiyorum.

— Jö parla tre sekre medam...

Uydu mu, uymadı mı bilmiyorum. Meşhur fıkradaki gibi, uysa da söyledim, uymasa da söy ledim. Madam Meli, çapkın çap kın güldü:

— Vuzet tre şarman Mösyö.

— Mil mersi Madam... E vuzet tre zentellektüel... Tre joli...

Bayan Meli kahkahadan kırılarak:

— Mersi boku, dedi.

— Parlevu Türkçe Madam.

— Viy...

— Mademki vıy, ne diye bana ter döktürüyorsun. Hadi Türkçe parle edelim. Ben Akbabadan geliyorum. Hükûmet döviz permisi almadan pasaport vermemeğe karar vermişti. Sonra caydı. Siz ne dersiniz?

Madam Meli, üstündeki kimonoyu sıyırdı. Naylon bir kombinezonla tiril tiril kaldı:

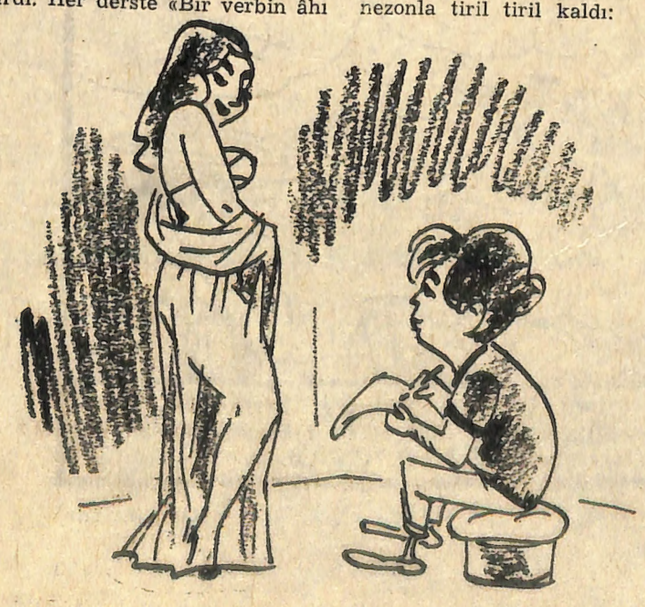

Uzun — Ulan ettiğin küfürü geri al...
Kısa — Vvvvaaaallaaaaaalman... Yoyoyoruldum aarrtık!..

— Set kombinezin, Kostantitopl, turuva san livr...

— Ne diyorsunuz, İstanbulda üç yüz lira mı, Ah mon diyö!.. Tam otuz yazı parası.

— Ben... Eee, nasıl derler, Bey ruttan parasız aldım.

— Orada kombinezon tarlası mı var?

— No... Avek amur libr...

— Silvuple Türkçe Madam...

— Malörözman ,tre banal...

Acaba çok âdi dediği, ben miyim, kombinezon mu, anlıyamadım.

Sonra Madam Meli, kombinezonunu da sıyırdı:

— Set sutyen...

— Naylon sutyene bakarken gözlerim şaşılaştı:

— O da mı parasız?

— Vay... Jösvi anfan damur.

«Evet, ben bir aşk çocuğuyum» demek istediğini anlar gibi oldum.

Madam Meli vücudunda bir şey daha gösterdi. Burada yetmiş lira imiş, Beyrutta yetmiş paraya almış. Ama ben gösterdiği şeyi bir türlü göremiyordum. Daha doğrusu benim gördüğüm, çarşıdan pazardan alınır şey değildi. «Bu nedir?» diye sordum:

— Kes köse Madam?

— Set ün kilot naylon..

Vay anasını, meğer naylon olduğu için, ayağındaki kilotu bir türlü göremiyormuşum. Artık dermanım kesilmiş, koltuğa yığılmıştım.

— Jösvi tre malad, Madam, dedim, demek siz döviz kısılmasına razı değilsiniz? Ama paramız dışarı gidiyor.

— Hiç bir şey kaybolmaz dün yada, dedi. Hemen aklıma Lavuazye kanununun Frenkçesi geldi:

— Dan la natür riyen nö sö perd, riyen nö sö kre.

Madam Meli yanağıma bir «buse» kondurdu. Vaktiyle tuluat tiyatrolarından «sizi bütün kalbimle seviyorum» demesini öğrenmiştim.

— Jö vu zem dö tu mon kör Madam Meli...

İki saat sonra, Madam Meli'nin evinden ayrılırken, o arkam dan:

— Aman gazeteye evin adresini de yaz, diyordu.

— Vıy, Madam.

Yolda düşündüm. Madam Meli yüz lira ile Beyruta gitti. Gelirken de beş kürk, on lasteks mayo, iki düzüne naylon çorap, bir bavul dolusu naylon kilot, sutyen, ipekli, koku ,içki, incik boncuk getirdi. Gümrükte:

— Bunları ne ile aldın? Diye sorsalar, Madam Meli de:

— Kazandım, diyemez mi?

Neden eski karardan hemen dönüldüğünü gayet iyi anladım. Akbaba'ya gelince patron:

— Ne haber? diye sordu.

— Viv la liberte turistik!.. Viv lamur libr!. E viv Madam Meli!.. diye bağırdım. (Yaşasın serbest seyahat, yaşasın serbest aşk ve yaşasın Madam Meli).

AKBABA MÜSABAKA KUPONU: 3

AKBABANIN ROMANI

SİHİRLİ HAVUZ

Yazan: Thorne SMİTH Çeviren: Azize ERTEN

— 8 —

— Yoo... Bugün etrafta o kadar garip hâdiseler dönüyor ki... Köpek, biftekleri yedi. Sue bana terlik yolladı... Sen çıplak bir kadınla boğuşuyorsun... Yani daha ne olsun istiyorsun?.. Ben de kendimi biraz tuhaf hissetmeye başladım. Belki kokteyldendir ama, şimdiye kadar böyle olmamıştım hiç...

Rex Pebble, sevgilisinin ellerine sarıldı.

— Seni anlıyorum, şekerim... Herşey olabilir, fakat şimdilik ortada bir şey yok... İkimiz, burada oturmuş, ihtiyarlıyoruz... Yapacak bir işimiz kalmadı sayılır... Görmediğimiz bir yer de yok. Zaten senin ayakların acımış, benim de kalbim ağrıyor...

— Fakat daha bir dakika önce çıplak bir kadınla boğuşuyordun. Bir akşam için bukadar yetmez mi?..

— Hayır, yetmez.

— Ya senin şn hassas ruhun ne oldu?

— Canım zaten seni, bütün ruhumla sevdiğimi iddia etmiyordum ki... Hem artık çok ihtiyarladım. Bukadar fazla iltifata lâyık değilsin...

— İhtiyarladıkça aptallaşıyorsun, Rex, fakat seni bu halinle de seviyorum...

— Yalan söyleme, sen de beni seviyorsun...

— Hayır... Eğer şimdi genç bir kız olup da buraya gelseydim, tabiî senin gibi aksaçlı bir herifi sevmezdim... İhti-

— 1 —

yarladığıma göre, senin gençliğini düşünüp, bir delikanlıya âşık olur gibi, sana tutulamam...

— Tamam... İşte bütün mesele bu... Bizi bir arada tutan şey, müşterek nazımızdır... Tıpkı ölen bir çocuğun hatırası gibi...

— Çok güzel, fakat pek acıklı... Mazide benim tek çocuğum...

— Pek şeytan bir çocuk...

— Evet... İşi gücü yaramazlık yapmaktı...

Spray, avazı çıktığı kadar bağırdı:

— 2 —

— Nochashima, Allahın belâsı herif, neredesin?.. Bize kokteyl getir!..

— Eğer her zaman yaptığı gibi, yüksek sesle köpeğe şarkı söylemiyorsa, senin çığlığını duyup buraya gelmesi muhtemeldir...

Birdenbire, mucize kabilinden Nockashima, odaya girdi. Tabiî elinde de içki tepsisi vardı...

— İçkileri iyice karıştırdım, madam. Şarap yemekte iyi oluyor... Hani tam da içki içilecek bir gün...

Spray:

— Nasıl yürüdüğünü merak ediyorum. Doğrusu bu güzel hareketinden sonra seni affetmemek budalalık olur.

Nockashima, neşe içinde kıkır kıkır güldü, ve çabuk arka arkaya bir kaç selâm verdi... Bu esnada gözleri havuza takılmıştı. Bir saniye hayret içinde durdu, sonra:

— Aaa?.. dedi, çıplak kadın artık gitti mi?.. Bir daha buraya hiç gelmiyecek mi?

Mr. Pebble içini çekti:

— Korkarım ki, hayır. Çıplak kadın havalandı galiba...

— Bu çok fena... Halbuki ben onu sevmeye başlamıştım...

Japon, tam kapıdan çıkmak üzereyken tekrar geri döndü:

— Şey, demin komşu bahçede, bizimkine benzer bir çıplak kadın gördüm. Hem vücudu taş da değildi... Bayağı bildiğimiz gibi bir insandı.

Spray Summers, korku içinde:

— Peki, kadın ne yapıyordu? diye sordu.

— Hiiiç... Şoföre taarruz etti. Şoförün ismi Alfred, Çıplak kadın karar verdiği şeyi mutlaka yapmak ister gibi görünüyordu. Alfred'i otların üzerine yatırdı...

— Güzel... Hem de yanıbaşımızda öyle mi?.. Devam et, Nockashima...

— Sonra Alfred ayağa fırladı, fakat pantalonu yoktu!.. Sadece don vardı.

— Zavallı çocuk, kendini zor kurtarmış desene...

— 3 —

Spray lâfa karıştı:

— Herhalde bu kadın ahlâk nedir bilmiyor... Demin Mr. Pebble'a da aynı şeyi yapmış.

— Evet, madam, gördüm. Kadın da hani hiç fena değil...

— Nocka, seni bu şekilde konuşmaktan menederim... Sesini kes, yoksa kulaklarını koparırım.

— Peki, madam...

Nocakshima, bu defa yine geri dönmeyi denemedi. Madamın gözlerinde tehlike işareti sezmişti.

Mr. Pebble:

— Şu çıplak kadının da hiç talihi yok... Diye söylendi.

— Yavaş yavaş işleri yoluna giriyor. Senin gömleğini çıkarabilmiş, şoförün pantalonunu sıyırmıya muvaffak olmuş. Zannederim bundan sonra rastlıyacağı erkeği istediği gibi çırılçıplak soyabilecektir...

Mr. Pebble:

— Benim anladığıma göre, dedi, genç ve modern bir kadının erkeğe tecavüz etmesi mânasız... Erkeklerin tatil yapması icabeder...

— Sen üzülme, canım, artık hesabın iyice tamam.

— Evet, maalesef avcılık günleri sona erdi.

— Ben de avlanmıyorum... Ayakları sakat, ihtiyar bir zavallıyım...

— Ne yapalım biliyor musun?.. Hemen elbiselerimizi çıkarıp havuza atlayalım.

— Yani, şu çıplak kadını aramak için beni vasıta diye mi kullanacaksın? Senelerden beri havuza girmedik. Atlamanın yaratacağı şok, ikimizi de öldürebilir.

— Öldürürse ne olur yani? Bizim için yaşamak da, ölmek de bir. Hadi gel, bir defa şansımızı deneyelim. Belki soğuk su, ayaklarına iyi gelir.

Bu son söz. kadını yumuşatmaya kâfi gelmişti... Zaten aslında da naz yapıyordu ya...

(Devamı var)

— 4 —

Dünya Karikatürleri

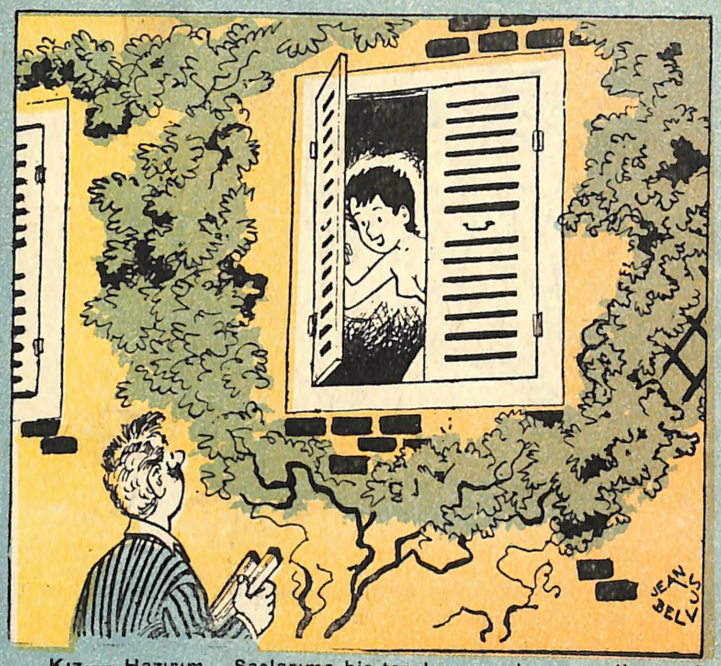

Kız — Hazırım... Saçlarıma bir tarak vurup hemen geliyorum!
— Fransız —

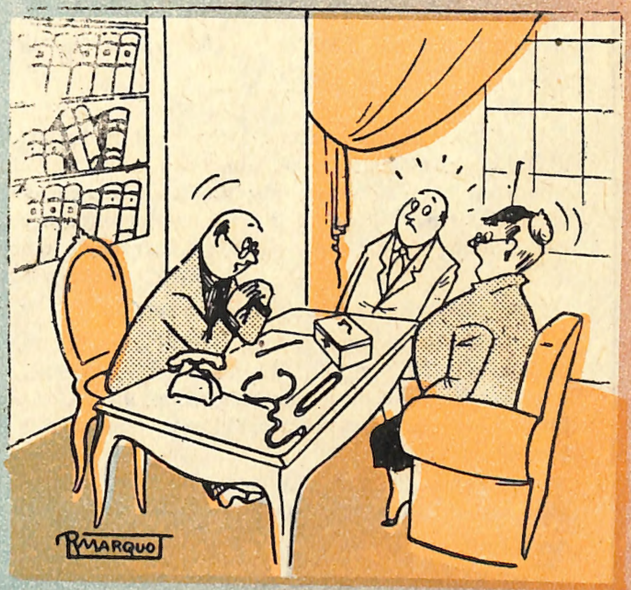

Doktor — Kocanızın sigarayı bırakması lâzım... Bunun için kuvvetli bir irade ister...
Kadın — Merak etmeyin doktor, irademe çok kuvvetlidir!
— Fransız —

— Götür de bunu patronun olacak herif yesin...
— Götürdüm... O da «müşteri olacak keratalar yesin!» dedi...
— Fransız —

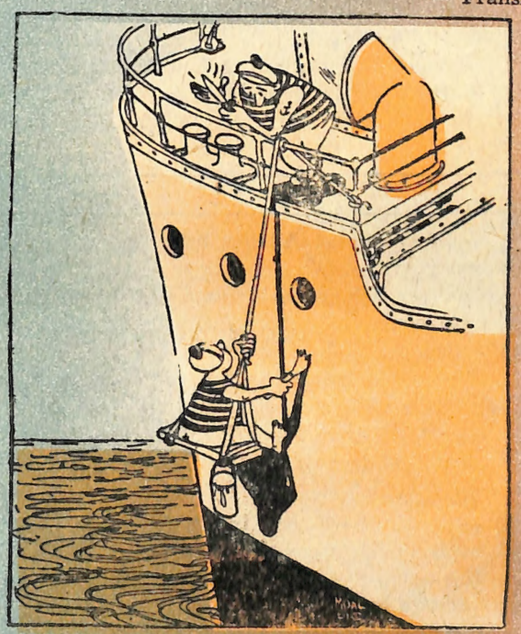

— Eeey, söyle bakalım: Bir senedir atlattığın borcunu ne zaman vereceksin?.. — Fransız —

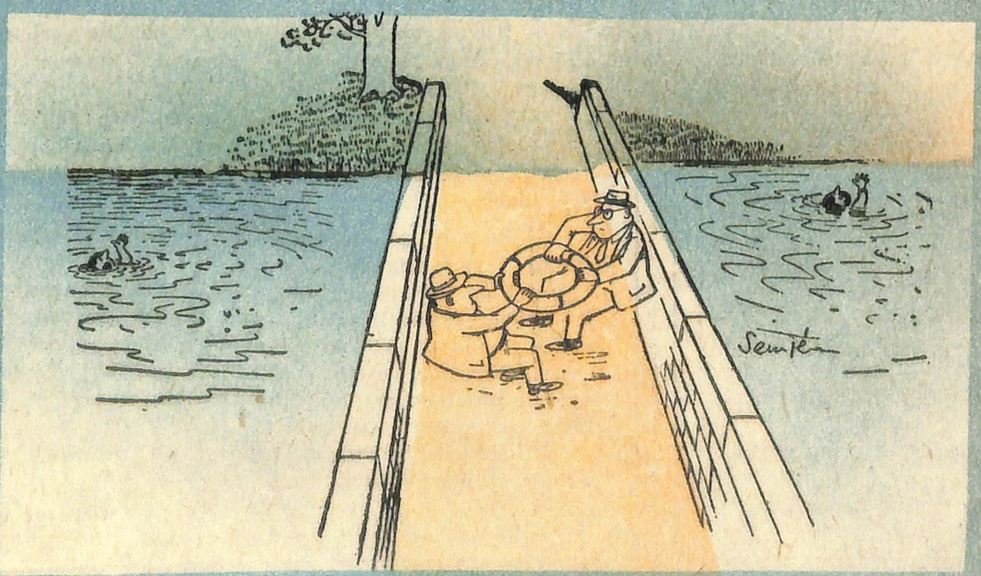

YAZISIZI..
— Fransız —

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

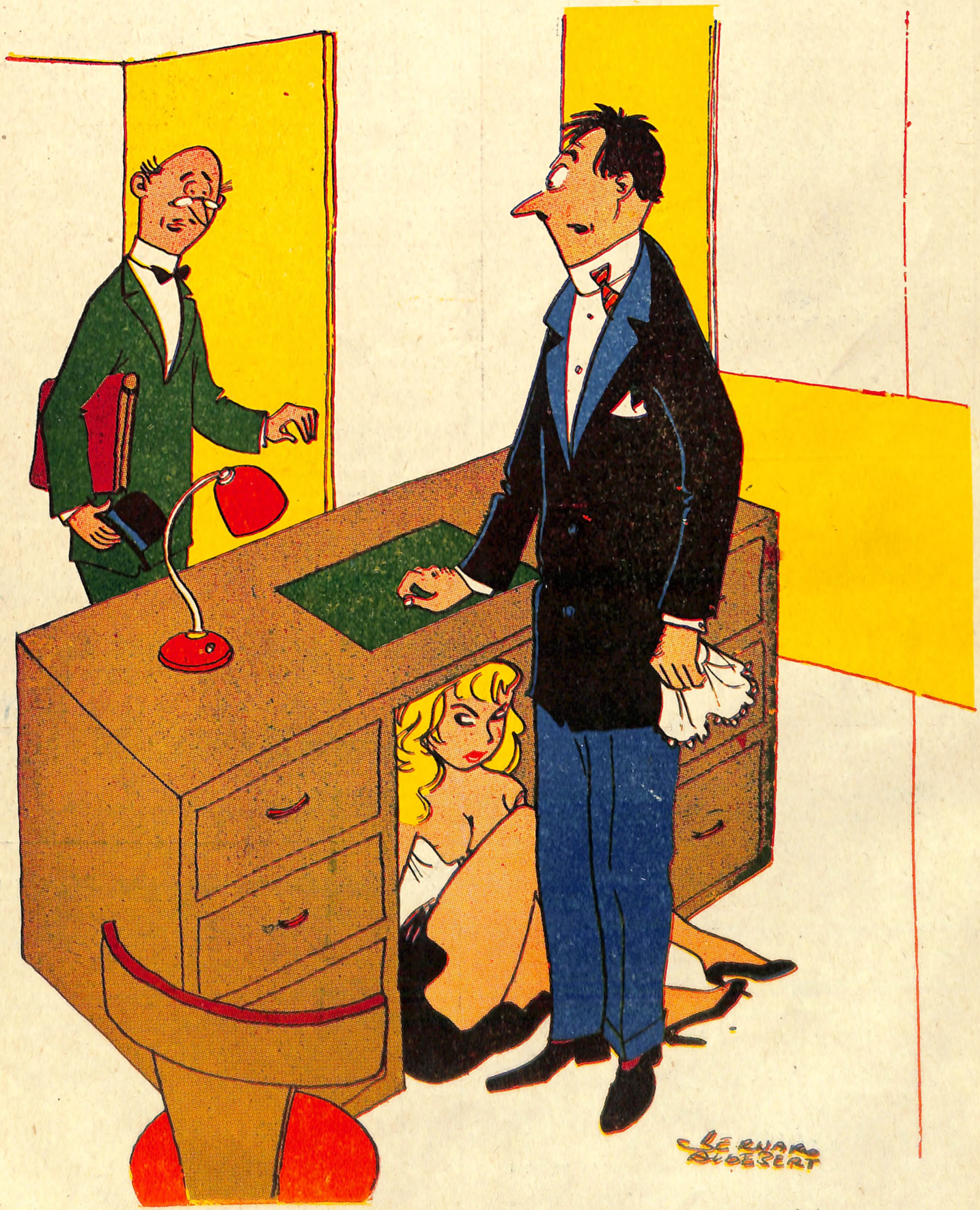

— Affedersiniz bay direktör, meşgul olduğunuzu bilmiyordum!

— Fransız karikatürü —